

de oceaan van Mare

Leesexemplaar

© 2022, Kirstin Vanlierde, Jurgen Walschot en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Vormgeving: Jurgen Walschot

D/2022/0055/287
ISBN 978 94 6401 947 6
NUR 283

pelckmans.be

 facebook.com/pelckmans.be

 twitter.com/Pelckmans_be

 instagram.com/pelckmans.be

*de oceaan
van Mare*

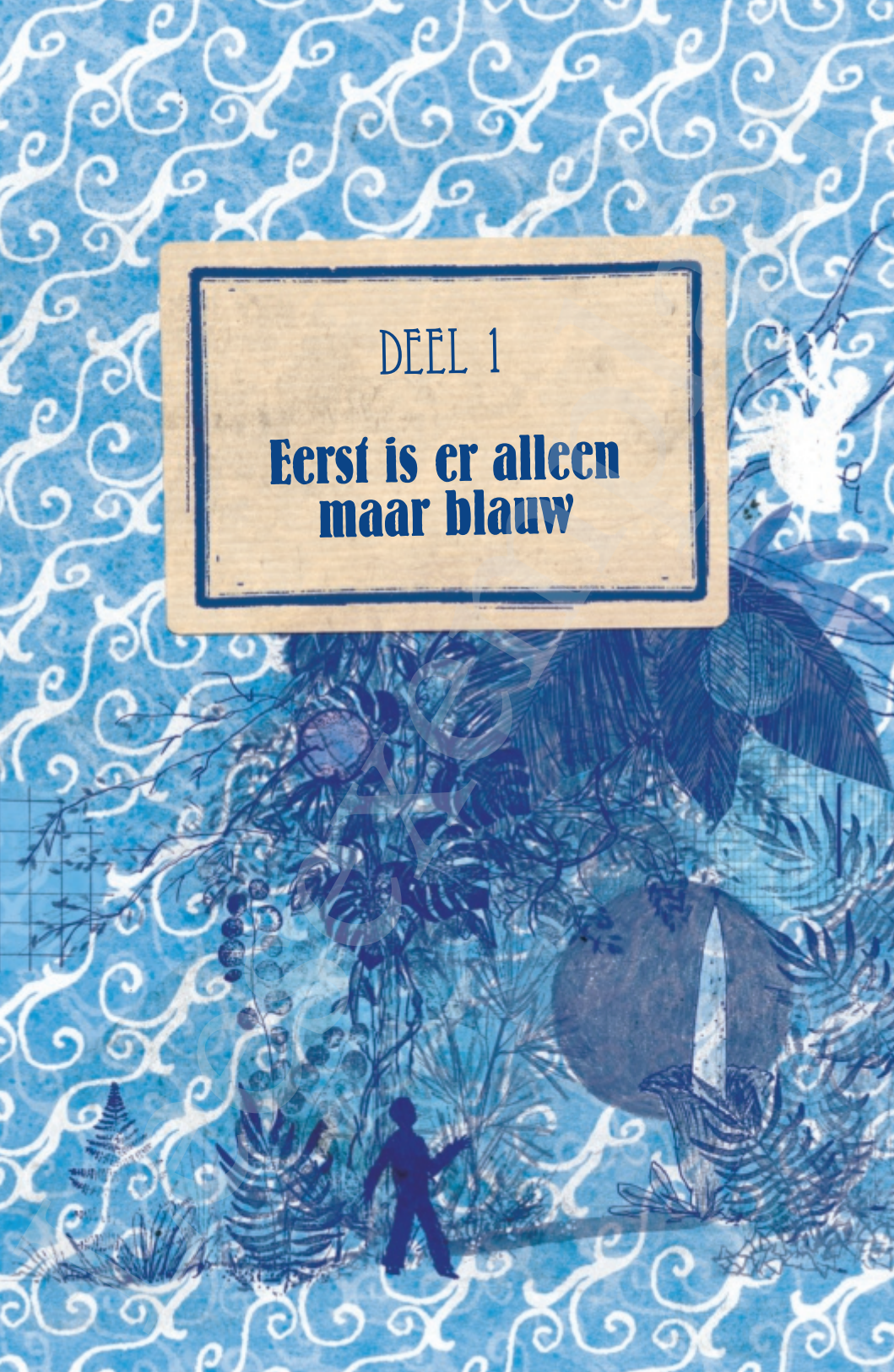
Kirstin Vanlierde & Jurgen Walschot

P E L C K M A N S

DEEL 1

**Eerst is er alleen
maar blauw**

AAN LEGE HANDEN WEN JE NIET

Arizona, toe nu... Ik heb iets voor je.’
Reya zit op haar hurken voor het bosje pluimgras en tuurt ver-
geefs tussen de borstelige stengels. Ze houdt een wriemelende muis
vast bij de staart en zwaait ze heen en weer als een snoepje.

Het is heet en droog in de woestijnserre. De grote cactussen en stel-
kelplanten torenen roerloos boven haar uit. Verstoep in een hoekje
zeurt een krekel. Er ritselt niks, geen grashalm beweegt.

*Zou je die muis daar niet gewoon op de grond zetten? Hij vindt ze
vast wel.*

Zoals altijd klinken Robins woorden even helder in haar hoofd als
wanneer hij ze luidop uitspreekt. Hij leunt tegen een rotsblok een eind
verderop. Lange ledematen, warrig blond haar, gloeiende ogen. Haar
beste vriend.

‘Bemoei je er niet mee. Dit is iets tussen mij en mijn slang.’

Robin speelt met een kei zoals er in deze koepel wel meer liggen.
Hij draait hem om en om, en intussen warmt de steen op tussen zijn
vingers tot die roodgloeiend is.

Is het jouw slang nog wel, als hij je al weken niet meer wil zien?

Reya werpt hem een boze blik toe. ‘Had jij hier niet wat cactussen
op te monteren of zo?’

Hij schiet de kei weg tussen zijn vingers. Die ketst als een vlammend

projectiel over de stenen en landt met een plofje aan de voet van een grote agave, niet zo ver van het pluimgras.

‘Robin!’

Hij grijnst, met één mondhoek. Langzaam sijpelt de gloed weg uit de steen, alsof hij leegloopt in de bodem.

‘In deze serre ben ik klaar.’ Als Robin zijn stem gebruikt en luidop spreekt, is hij echt zeker van wat hij zegt. Of hij vindt het niet erg dat iedereen het kan horen. Het heeft even geduurd voor Reya dat begreep. Maar voor haar maakt het nauwelijks verschil. Zij hoort hem altijd.

‘Nu al?’

Hier waren nauwelijks planten ziek.

Ze laat de muis in het zand vallen. Versuft blijft het beestje zitten. ‘Dat is vast de reden waarom Arizona hier beschutting heeft gezocht. Als hij nu ook nog eens tevoorschijn zou willen komen...’

Hij is gewoon bang. Zou ik ook geweest zijn als je mij moederziel alleen had achtergelaten op een plek waar een levensgevaarlijke ziekte woedde.

‘Ik moest hulp gaan halen. Mendel was doodziek!’

Dat weet ik wel.

Reya zucht diep en Robin legt een hand op haar schouder. *De serres zijn er nog. En we doen wat we kunnen.*

Reya staart een hele tijd naar het bosje pluimgras. ‘We kunnen maar beter teruggaan. Het wordt laat.’

Samen lopen ze naar de uitgang van de woestijnserre.

Arizona draait nog wel bij. Hij is gewoon verwilderd omdat hij je een hele tijd niet heeft gezien. En er is geen betere koepel waar hij op dit moment kan zijn.

Robin heeft vast gelijk. Maar Reya’s handen kunnen niet wennen aan de leegte in de zakken van haar tuniek, waar vroeger altijd een slangenlijfje kronkelde.

Voor de bocht waar de stekelplanten het aan het oog onttrekken, kijkt ze nog eens achterom naar het bosje pluimgras.

Robins steen ligt er nog, maar de muis is verdwenen.

NIET HELEMAAL DEZELFDE JONGEN

De avond valt en Reya maakt licht in de hut. Mendel veegt het laatste restje groentepap uit de pot met een stuk brood. ‘Dat was lekker, Reya.’

Of toch al beter dan je eerste pogingen. Robin stapelt de lege borden op. *Ik herinner me je brandnetelsalade nog. Heel levendig, zelfs.*

Mendel knipoogt. ‘Hoe was het in de warme serre?’

Reya houdt haar blik op de lamp die ze aansteekt. ‘Fantastisch. Het is de beste plek van het hele serrecomplex.’

‘Dat is goed nieuws.’

‘Zal ik nog wat thee zetten?’

‘Graag’, grijnst Robin. *Die is wél lekker.*

‘Niet voor mij, dank je, kind.’ Mendel hijst zich moeizaam overeind. ‘Tijd om te gaan slapen, als jullie het niet erg vinden.’

Met trage passen loopt hij naar zijn slaapkamer. Bij elke stap klinkt ook het geluid van zijn stok, die Robin voor hem vervaardigde uit de tak van een oude tropische boom. Het is een zachte, warme klank, maar elke bons gaat door Reya’s hart.

Als alles is schoongemaakt en weggezet, blijft Robin even aan Mendels kamer staan met zijn oor tegen de deur. Dan pakt hij de kruik bodemlikeur van de bovenste keukenplank.

Delen we een beker?

‘Wou jij geen thee?’

Dit is nóg lekkerder.

‘Mendel zou het niet goed vinden.’

Mendel slaapt.

Reya glimlacht. ‘Eén beker. Maar geen druppel meer. Anders hebben we morgen hoofdpijn.’

Mendel heeft vanmorgen meststof staan mengen. Hij is er een paar uur mee bezig geweest, veel langer dan ik had gedacht. En nog is het meer dan hij aankan.

Robin schenkt wat van het kruidige brouwsel in de beker. Bij het zwakke licht kan Reya de donkere wallen onder zijn ogen minder goed onderscheiden, maar ze weet dat ze er zijn.

‘Hoelang denk jij dit nog aan te kunnen?’

Haar vriend haalt de schouders op. *Het lukt wel.*

‘Vandaag was voor een keer een rustige dag — je had zelfs tijd om op mijn zenuwen te staan werken. Maar je bent al weken in de weer zonder te stoppen. Je slaapt maar een paar uur per nacht — ook al sta je nog zo stilletjes op, ik hoor het wel.’

Was dat wat je gisteren allemaal op dat papier aan het krabbelen was? Naar die... Michel uit de stad?

‘Michal, de zoon van Demeter en Gregor.’

Die dus.

‘Nee, daar ging de brief niet over. En het heet schrijven.’

Reya zucht en neemt een teug uit de beker. Bij het afscheid van Michal had ze gedacht dat ze hem snel terug zou zien, omdat ze geen andere plek meer zou hebben om te wonen dan in het huis van Gregor en Demeter. De serres waren er slecht aan toe en ze wist zelfs niet of Mendel nog in leven was. Robins onverwachte komst had alles veranderd, en Reya is daar nog elke dag dankbaar om.

Maar al het werk dat Robin nu al weken uitvoert, kost hem het ui-

terste van zijn krachten. Hij is nog maar twaalf — of is het dertien intussen? — en de serres zijn enorm. Zij helpt waar ze kan: met compost aandragen, werktuigen zoeken, de watertoevoer in de verschillende koepels regelen. Sommige problemen kan ze aan Mendel voorleggen, maar een heleboel dingen moet ze op haar eentje uitzoeken. Vaak is hij bezig, en nog veel vaker is hij veel te moe voor uitleg.

Robin heeft haar kennis elke dag nodig. Maar toch voelt ze zich nutteloos. De serres zijn haar thuis, maar als het erop aan komt, kan zij geen enkele plant genezen.

De kruidige warmte van de likeur glijdt tot in haar tenen. Het kriebelt, alsof ze mos onder haar voeten heeft.

‘Waarom ben jij eigenlijk met de mossen begonnen?’ wil ze weten. ‘Toch niet omdat Mendel er dit van brouwt?’

Robin neemt op zijn beurt een slokje. *Omdat ze eenvoudig zijn. En omdat ze helpen om het water vast te houden waarvan zoveel andere planten afhankelijk zijn.*

‘Water...’ Reya fronst. ‘Dat vraag ik me al de hele tijd af. Je kon er vroeger zó slecht tegen. Mendel vertelde me zelfs dat dat de reden was waarom hij je had teruggestuurd naar de plek waar je thuishoorde.’

Robin draait de beker rond tussen zijn vingers.

Ik hoor hier thuis, bij jullie. Dat lijkt me nu wel duidelijk.

Zelfs als hij probeert om zijn herinneringen met haar te delen, kan Reya nauwelijks begrijpen hoe Robin overgestoken is van de wereld waarin hij opgroeide terug naar deze. Een grot met verhalen die gloeien in de wanden, rotsen die hem aan alle kanten insluiten, een ruimte zo diep als de sterrenhemel die zich opent... Ze kent de beelden maar ze begrijpt ze niet. Maar het maakt niet uit. Hij is hier, en hij gaat niet meer terug.

Ze legt haar handen om de zijne. De beker komt weer tot rust op het tafelblad. ‘Maar dat wil niet zeggen dat je nu opeens beter tegen de

vochtigheid kunt. Of wel?’

Robin denkt na. ‘Het lijkt een ander leven.’ Reya is verrast door het plotse geluid van zijn stem, zacht en een beetje schor. ‘Het wás een ander leven. Ik herinner me nog dat ik het er toen heel moeilijk mee had. Maar nu om een of andere reden minder.’ *Is dat gek?*

Ze glimlacht. ‘Misschien niet. Jij bent ook niet helemaal dezelfde jongen die hier al eerder was. En toch ben jij het.’

Gelukkig maar voor een heleboel waterplanten.

‘Hoezo?’

Als ik met een plant werk, moet ik die op een of andere manier kunnen aanraken, vóelen. De structuur kennen, de wortels peilen, begrijpen hoe de plant samenwerkt met alles wat eromheen leeft. Voor de waterlelies, de lotussen en de moerasplanten aan de oevers van de tropische poelen moest ik gisteren dus het water in. Daar hou ik echt niet van. Hij neemt nog een slokje uit de beker en als hij spreekt, is zijn stem nog altijd even schor. ‘Ik kan er dan wel beter tegen, maar water blijft vreemd voor mij. Glibberig. Opdringerig. Het...’

Hij schudt het hoofd en haalt diep adem. *Als ik een hele dag bij zo’n vijver gewerkt heb, ben ik óp. Daarom deed de warmte van de woestijn-serre me vandaag zoveel deugd, meer nog dan het feit dat er daar niet veel werk was.*

Reya knikt, beschaamd dat dat haar eigenlijk nog niet was opgeval-
len. ‘Goed dat je de zee niet in hoeft, dan.’

De zee? Die waarop jij ooit met alle geweld wilde gaan varen met mij?

Reya grijnst. ‘Een van mijn betere ideeën.’

Robin neemt een laatste slok van de bodemlikeur. *Daar blijf ik zo ver mogelijk bij uit de buurt.*

Robin staat op het kiezelstrand in de grootste en meest uitgestrekte koepel van het hele serrecomplex. Voor hem strekt zich de zee uit. Hij trilt van kop tot teen en hij heeft zijn ogen stijf dicht.

Dit zou niet zo moeilijk mogen zijn.

Hij ademt diep in en uit. En nog een keer. En nog eens. Hij blijft trillen maar opent zijn ogen.

Eerst is er alleen maar blauw — een zacht stromend aquamarijn dat het licht van de zon vangt in gouden spikkels. Het vlijt zich met elke gerimpelde golf neer op het kiezelstrand. De keien in de branding rollen glanzend heen en weer.

De lucht is stil en vochtig, alsof de koepel op iets wacht. Aan de horizon hangt een waas.

Je moet dichter naar het water toe.

Alles in Robin zet zich schrap. Zijn benen trillen alsof hij verkleumd is. En dat is ook zo: binnen in hem is alle warmte weggesijpeld.

Je moet.

Robin voelt de keien onder zijn voeten. Steen schraapt op steen als hij naar de branding loopt. Bij elke stap voelt hij weerstand, alsof hij moet ploegen tegen een zware stroming.

Met nog maar twee passen tussen hem en het water in houdt hij halt. Beweging vlak voor zijn voeten trekt zijn aandacht. Waar de golven kapotslaan op de keien is het water troebel, maar juist daar voorbij is het zo helder dat Robin de vissen kan zien tussen de stenen. Hun lijfjes golven en vervormen met de bewegingen van het wateroppervlak. De grote keien op de bodem doen dat ook. Robin kan er niet te lang naar kijken voor hij het gevoel krijgt dat de grond onder zijn voeten ook begint te golven.

Hij richt zijn blik hoger. Maar onder het mistige waas verderop is de zee een eindeloos, diep duister. *Zoveel water...*

Plots ontstaat er hevige deining, midden op het wateroppervlak. Heel even ziet Robin iets wat lijkt op een enorme tentakel, of een vin. Dan kalmeren de schuimkoppen en wordt het wateroppervlak weer stil. Maar nu drijft er, precies op de plek waar hij net nog dacht een beest te zien, iets donkers en vormeloos.

Robin herkent de kleur van Mendels overall. Dan ziet hij ook armen, benen, lange haren uitgespreid op het water als een witte kroon van wier.

Hij roept Mendels naam, maar in de zwaarte die als een dik deken over de koepel ligt, klinkt alleen stilte.

Robin wil tegelijk naar Mendel toe en van het water weg. Hij glijdt uit over de keien en valt voorover in het water, zijn gezicht wordt helemaal nat gespat. De vissen schieten alle kanten op.

In paniek krabbelt hij weer overeind. Het onbereikbare lichaam van Mendel deint op en neer maar Mendel zelf beweegt niet. Zijn gezicht ligt in het water.

Robins hart hamert in zijn keel. Als Mendel niet kan ademen, gaat hij dood. Of — de gedachte maakt hem nog kouder vanbinnen — is hij dat al?

Hij schreeuwt, en nu breekt zijn stem doorheen het zware web van stilte. Ze weerkaatst van de koepelwanden en komt van alle kanten weer op hem af.

De grond onder zijn voeten gaat trillen. Eerst zachtjes, dan steeds heftiger. Samen met de trillingen komt ook het water. Robin ziet het langzaam oprijzen, mee met de rondingen van de koepel, een vloedgolf die zich opricht.

Hij wil naar de uitgang rennen, maar zijn voeten zitten vast in de keien. Hij rukt en stampt met al zijn kracht, maar raakt niet los. Met afgrijzen kijkt hij toe hoe de enorme golf boven hem steeds hoger reikt. Licht glinstert op de uiterste schuimranden. Ze likken aan het stergewelf in de nok van het koepeldak en slokken het op. Dan begint het water met de koepel mee af te dalen. Het bedekt de zon en is aan alle kanten boven en om hem heen. De hele koepel baadt in een blauwgroen licht.

Robin ziet een immens silhouet voorbijglijden, een wezen waarvan hij het begin of einde niet kan onderscheiden. Er is een heftig gebons in zijn oren, een donker suizen. De grond davert. Het zonlicht dooft. Aquamarijn wordt eerst nachtblauw, dan zwart.

Het moment waarop de golf zich op hem stort, voelt Robin niet. De zee slokt hem op en sluit zich boven zijn hoofd.

